

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 czerwca 2014r Sąd Rejonowy w Kutnie IV Wydział Pracy zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz powodów N. W. i T. K. kwoty po 17.700,00 zł tytułem odszkodowań za niezgodne z prawem wypowiedzenie umów o pracę, kwoty po 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, nadał wyrokowi w pkt 1 i 2 rygor natychmiastowej wykonalności do kwot po 5.900,00 zł oraz nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kutnie kwotę 1.770,00 zł tytułem nieuiszczonych opłat stosunkowych od powództw.

Powyższe rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych.

N. W. został zatrudniony w pozwanej spółce początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny z dnia 10 stycznia 2007 roku na stanowisku konstruktora maszyn rolniczych. Następnie umową z dnia 30 marca 2007 roku powód został zatrudniony na czas nieokreślony. Kolejną umowę o pracę na czas nieokreślony strony zawarły w dniu 02 stycznia 2008 roku.

Oświadczeniem z dnia 30 stycznia 2014 roku pracodawca wypowiedział powodowi N. W. umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Pozwany wskazał, iż przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę jest wprowadzenie przez grupę K. programu mającego na celu redukcję kosztów. Dodatkowo pozwany wskazał, iż w ocenie kierownictwa grupy powód nie wnosi technicznego wkładu w rozwój produktów, nie ma wizji na temat dalszej kontynuacji ich rozwoju, nie proponuje rozwiązań technicznych, które wychodziłyby naprzeciw potrzebom międzynarodowego rynku maszyn rolniczych. Działania powoda były zbyt ukierunkowane na rynek Polski co nie jest podstawowym celem grupy. Powód został zwolniony z obowiązku świadczenia pracy jak również pracodawca poinformował, iż wypłaci mu należną odprawę pieniężną.

T. K. został zatrudniony w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę z dnia 31 maja 2002 roku na podstawie umowy o pracę na czas określony a następnie strony zawarły dwukrotnie umowy o pracę na czas nieokreślony w dniach 30 sierpnia 2002 roku i 02 stycznia 2008 roku.

Oświadczeniem z dnia 04 lutego 2014 roku pracodawca wypowiedział umowę o pracę powodowi T. K. również z zachowaniem trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę z podaniem identycznych przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę.

N. W. nie posiadał wiedzy na temat procesu redukcji kosztów w pozwanej spółce jak również z jakich przyczyn został wytypowany do zwolnienia. Pozwana spółka nie miała zastrzeżeń do jego pracy. Powód brał udział między innymi w opracowaniu czterech wzorów użytkowych. W trakcie zatrudnienia uczestniczył w szkoleniach jak również podnosił kwalifikacje na studiach podyplomowych. Poza powodami z pracy został zwolniony również ich kierownik T. A.. Po upływie okresu wypowiedzenia powód otrzymał odprawę pieniężną.

T. K. nie posiadał wiedzy na temat procesu redukcji kosztów w pozwanej spółce jak również z jakich przyczyn został wytypowany do zwolnienia. Z jego wiedzy wynikało, iż pozwana spółka osiągnęła zysk za rok 2013. Pozwana spółka nie miała zastrzeżeń do jego pracy. Powód brał udział między innymi w opracowaniu wzorów użytkowych. Poza powodami z pracy został zwolniony również ich kierownik T. A.. Po upływie okresu wypowiedzenia powód otrzymał odprawę pieniężną.

Średnie wynagrodzenie N. W. i T. K. z ostatnich trzech miesięcy zatrudnienia liczone jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wyniosło po 17.700zł.

W oparciu tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy zważył, iż powództwa podlegają uwzględnieniu w całości.

Podniósł, że podstawą prawną powództwa jest art. 45§1 kp. Powodowie wnosząc swoje powództwa zakwestionowali przyczyny wypowiedzenia zawarte w ich oświadczeniach o rozwiązaniu stosunków pracy. Oba pozwy zawierają szczegółowe stanowisko odnoszące się do tego, iż pracodawca z jednej strony wskazuje, iż przyczyną wypowiedzenia jest redukcja kosztów a z drugiej, iż przyczyną wypowiedzenia są przyczyny leżące wyłącznie po stronie pracowników. Jednocześnie informuje, iż pracownikom zostanie wypłacona odprawa pieniężna w związku z rozwiązaniem umów o pracę pomimo tego, iż przyczyny nie dotyczące pracowników nie są wyłącznymi, jakie zostały wskazane w pisemnych oświadczeniach o rozwiązaniu stosunku pracy. W odpowiedzi na pozew strona pozwana wskazała natomiast, iż wyłączną przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę była redukcja kosztów zaś pozostałe okoliczności wskazywały na przyczyny doboru obu powodów do zwolnienia. Sąd Rejonowy stwierdził, iż we wskazanych okolicznościach niezależnie od tego czy wypowiedzenia zawierają dwie przyczyny wypowiedzenia czy przyczyna wypowiedzenia jest tylko jedna zaś pozostałe okoliczności wskazywały na kryteria doboru powodów do zwolnienia, to i tak pracodawca był zobowiązany do wykazania w procesie zarówno rzetelności jak i zasadności wypowiedzenia jak również zastosowanych kryteriów wyboru obu powodów do zwolnienia zgodnie z art. 6 kc w zw. z art. 300 kp. Na powodach ciążył natomiast obowiązek ewentualnego wykazania okoliczności odmiennych a zatem nieprawidłowego wyboru do zwolnienia ale tylko w sytuacji gdyby pracodawca faktycznie dowodził, iż wyboru dokonał w sposób obiektywnie prawidłowy. Sąd nadmienił, że literalna wykładnia obu wypowiedzeń wskazuje jednak na podanie w wypowiedzeniu dwóch przyczyn uzasadniających rozwiązanie stosunku pracy a więc zarówno związanych z redukcją kosztów jak i przyczynami nieprawidłowej pracy obu powodów. Świadczy o tym między innymi sformułowanie „przyczyną jest ...” „dodatkowo pragnę podkreślić” Sąd zwrócił uwagę, iż już w pozwach powodowie wskazali, iż tak sformułowane przyczyny mogą być jedynie celowym posunięciem pracodawcy, który w przypadku braku odwołania się powodów do sądu odmówi wypłaty odpraw powołując się właśnie na „mieszane” przyczyny wypowiedzenia obu stosunków pracy. W związku z powyższym sam fakt wypłaty odpraw na rzecz powodów nie jest w niniejszej sprawie samoistnym dowodem rzetelności przyczyny wypowiedzenia podanej jako „redukcja kosztów” skoro doszło do niej już po wniesieniu powództwa i wyłączną decyzją pracodawcy, na którą pracownicy nie mieli żadnego wpływu. Innych dowodów rzetelności przyczyn wypowiedzenia umów o pracę pozwany zaś nie przedstawił. Nie można również zapominać, iż wypłata odprawy następuje gdy wypowiedzenie następuje z przyczyn nie dotyczących pracowników, co może obejmować wiele różnych przyczyn podlegających badaniu co do swej rzetelności i zasadności niż tylko redukcja kosztów. Wobec powyższych okoliczności obowiązkiem procesowym pracodawcy było dowodzenie zgodnie z ciężarem dowodu zarówno zasadności wypowiedzenia jak i ewentualnych kryteriów doboru pracowników do zwolnień. Zarzuty stawiane przez powodów, brak przyznania jakichkolwiek okoliczności związanych z przyczynami wypowiedzenia nie dawał żadnych podstaw do zwolnienia pozwanego od tego obowiązku, który w sprawach pracowniczych nie budzi żadnych wątpliwości.

Sąd I instancji zauważył, iż w odpowiedzi na pozew strona pozwana nie zawarła żadnych wniosków dowodowych pomimo już wyznaczonej rozprawy, na której powodowie zeznali, iż nie wiedzą jaka była faktyczna przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę, dlaczego zostali wytypowani do zwolnienia a ponadto, iż spółka przyniosła zysk w roku 2013 a więc podważając okoliczności wskazane w wypowiedzeniach. Podkreślił również stanowczo, iż nawet przy braku ich zeznań powództwo podlegałoby uwzględnieniu w powyższych okolicznościach wobec braku wykazania zasadności wypowiedzenia ich umów o pracę. Stwierdził, iż w odpowiedziach na pozwy pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika ograniczyła się w zasadzie wyłącznie do stwierdzenia, iż pracodawca potwierdza, że przyczyną rozwiązania umów o pracę była redukcja kosztów. Nie zgłoszono jednak wniosków dowodowych, które miałyby potwierdzić wskazane okoliczności jak również dobór powodów do zwolnienia co nastąpiło dopiero na rozprawie w dniu 23 czerwca 2014 roku. Dopiero wówczas pełnomocnik pozwanego wniósł o przesłuchanie prezesa zarządu pozwanej spółki i świadka T. A. na okoliczność zwolnień grupowych jak również zwolnień w grupie konstruktorów oraz o załączenie akt sprawy z powództwa T. A. (k: 50). Zdaniem sądu zgłoszenie wskazanych dowodów na rozprawie, dopiero po przesłuchaniu powodów i przy braku jakichkolwiek wniosków dowodowych w odpowiedzi na pozew było spóźnione, na co wskazywała również strona powodowa i skutkowało ich oddaleniem. Podkreślił, iż rozprawa podlegała już zamknięciu zaś uwzględnienie wskazanych wniosków przy braku jakichkolwiek okoliczności

uzasadniających ich zgłoszenie dopiero na rozprawie skutkowałoby jej odroczeniem przy naruszeniu przepisów procedury cywilnej.

Zgodnie bowiem z art. 207§6 kpc sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody chyba że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła je w odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy lub zachodzą inne szczególne okoliczności. Nawet przy wniesieniu wskazanych wniosków pełnomocnik pozwanego nie wykazał w żaden sposób przyczyn tak późnego ich zgłoszenia. Sąd Rejonowy podniósł, że w odpowiedzi na pozew pozwana nie przedstawiła żadnych merytorycznych zarzutów, które podlegałyby dowodzeniu. Samo stwierdzenie, iż przyczyna rozwiązania stosunku pracy była prawidłowa - w kontekście zarzutów obu pozwów - nie zasługuje na uwzględnienie jak również nie ma podstaw do prowadzenia dowodów na tą okoliczność co skutkowało właśnie oddaleniem wniosków strony pozwanej.

Sąd I Instancji przypomniał, że zarządzeniem z dnia 07 lutego 2014 roku pozwana spółka została zobowiązana do złożenia odpowiedzi na pozew wraz ze wszystkim zarzutami, twierdzeniami i wnioskami dowodowymi pod rygorem ich pominięcia w dalszym toku postępowania z odpowiednim pouczeniem o treści art. 162 kpc, 206§2 kpc, 207§6 i 7 kpc, 217 kpc, 229 kpc, 230 kpc. Doręczenie zobowiązania nastąpiło w dniu 13 lutego 2014 roku a więc ponad cztery miesiące przed terminem rozprawy, który został zmieniony na wniosek pełnomocnika pozwanego. Wydaje się zatem oczywistym, iż strona pozwana miała wystarczająco długi okres czasu aby przedstawić już w odpowiedzi na pozew wszystkie wnioski dowodowe zgodnie z powszechnie znanym obowiązkiem dowodowym tym bardziej gdy wnioski zgłoszone na rozprawie w postaci przesłuchania przedstawiciela pozwanego oraz świadka będącego przełożonym powodów na okoliczności związane z przyczyną wypowiedzenia i doбором powodów do zwolnienia wydawały się proste i oczywiste i nic nie stało na przeszkodzie aby zgłosić je we wcześniejszym terminie umożliwiającym ich przeprowadzenie na wyznaczonym terminie. Wskazać ponadto należy, iż wniosek o dopuszczenie dowodu z akt sprawy z powództwa T. A. był niedopuszczalny albowiem procedura cywilna nie zna takiego dowodu jak dowód z akt sądowych i również z tego względu podlegał on oddaleniu.

W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, iż strona pozwana wbrew obowiązkowi dowodowemu nie wykazała istnienia oraz prawdziwości przyczyny uzasadniającej rozwiązanie stosunku pracy z powodami jak również zastosowanych kryteriów ich doboru do zwolnienia naruszając tym samym przepis art. 30§4 kp albowiem nie ma podstaw do uznania, iż przyczyny wypowiedzenia były rzeczywiste zaś kryteria doboru do zwolnienia prawidłowe i obiektywne. Tym samym wniesione powództwa uznać należało za w pełni uzasadnione. Podniósł, że strona pozwana naruszyła w sposób rażący przepisy procedury związane z koniecznością przedstawiania wszystkich zarzutów i twierdzeń już w pierwszym piśmie procesowym oraz wniosków dowodowych na ich poparcie.

W związku z powyższym, sąd zasądził na rzecz powodów kwoty po 17.700zł tytułem odszkodowań za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę jako równowartość ich trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę zgodnie z art. 47¹ kp albowiem taki był okres wypowiedzenia umów o pracę obu powodów.

Jednocześnie na podstawie art. 477²§1 kpc nadał z urzędu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwot jednomiesięcznego wynagrodzenia obu powodów.

O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98§1 kpc w zw. z §12 ust. 1 p. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) zasądając na rzecz powodów kwoty po 60zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Pomimo tego, iż powodowie wystąpili z roszczeniem odszkodowawczym co uzasadniałoby teoretycznie stawkę określoną w §12 ust. 1 p. 2 to roszczenie odszkodowawcze tak samo jak roszczenie o przywrócenie do pracy związane z rozwiązaniem stosunku pracy i uzasadnia zastosowanie jednej stawki określonej właśnie punktem 1 (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 08.03.2011r II PZ 5/11 niepubl.). W związku z powyższym stawka zastępstwa procesowego wynosi w obu sprawach kwotę 60zł nie zaś 1.800zł.

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 Ustawy z dn. 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) i nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kutnie kwotę 1770 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty stosunkowej od pozwów.

W ustawowym terminie apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana. Zaskarżyła ona wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na ustaleniu, że wskazane przez pozwaną Spółkę powody wypowiedzenia umów o pracę powodom T. K. i N. W. nie były prawdziwe, tj., że nie były one konsekwencją wdrożenia w pozwanej Spółce programu Grupy K., mającego na celu redukcję kosztów oraz naruszenie art. 45 § 1 kp - poprzez błędne przyjęcie, iż wypowiedzenie umowy o pracę powodom T. K. i N. W. było nieuzasadnione i w konsekwencji zasądzenie na rzecz powodów odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umów o pracę. Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kosztów procesu za I i II instancje

W uzasadnieniu apelacji strona pozwana podniosła, że zaskarżony wyrok zapadł na podstawie błędnie ustalonego stanu faktycznego. Podkreśliła, iż wbrew dokonanej przez Sąd wykładni literalnej obu wypowiedzeń umów o pracę, która zdaniem Sądu wskazuje na podanie w wypowiedzeniach umów o pracę dwóch przyczyn uzasadniających rozwiązanie stosunku pracy - wyłączną przyczyną rozwiązania stosunku pracy z powodami była redukcja kosztów wprowadzona przez Grupę K.. Oceny pracy powodów zamieszczone w wypowiedzeniach umów o pracę miały na celu - zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami i orzecznictwem sądowym - wskazanie powodom przyczyn, dla których to oni zostali wytypowani przez kierownictwo Spółki do zwolnienia. Apelujący przywołał rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego wydane w sprawach II PK 5/2013 i I PK 172/2012.

Według pozwanej Sąd niesłusznie podzielił twierdzenia powodów, że tak sformułowane przez pozwaną Spółkę przyczyny mogą być jedynie celowym posunięciem pracodawcy, który w przypadku braku odwołania się pracowników do Sądu odmówi wypłaty odpraw, powołując się na „mieszane” przyczyny wypowiedzenia obu stosunków pracy. Powyższemu pogładowi przeczy to, że pozwana Spółka zobowiązała się do wypłaty na rzecz powodów odprawy pieniężnej, wynikającej z ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników - już w samym wypowiedzeniu umowy o pracę, jak i w dalszej korespondencji. Co więcej - po upływie okresu wypowiedzenia - odprawa powyższa została powodom wypłacona przez pozwaną Spółkę. Nadto zwolnienia w ramach programu redukcji kosztów objęły w tym samym okresie czasu trzy osoby - powodów i ich kierownika - T. A.. Trudno zatem tu doszukiwać się jakiś ukrytych powodów zwolnień w/w osób - poza przyczyną wskazaną przez pozwaną Spółkę.

Apelujący nadmienił, iż pozwana Spółka nigdy nie twierdziła, iż powodowie zasługują na zwolnienie z powodu źle wykonywanej pracy. Podane w wypowiedzeniu umowy o pracę powody stanowiły jedynie kryteria wyboru, przesłanki, którymi kierował się przełożony powodów, typując te, a nie inne osoby do zwolnienia. Wskazał również, że gdyby nie konieczność wdrożenia przez Spółkę programu redukcji kosztów, wprowadzonego przez Grupę K. - do zwolnienia powodów przez pozwaną Spółkę by nie doszło. Dlatego też wskazane przez Spółkę powody, kryteria, którymi kierowano się przy wytypowaniu powodów do zwolnienia - mogą w odczuciu powodów nie być wystarczającą, uzasadnianą przyczyną rozwiązania z nimi stosunku pracy. Podniósł, że Spółka - stojąc przed koniecznością zwolnień - dokonała wyboru z punktu widzenia Spółki najkorzystniejszego, typując do zwolnienia z mocnego zespołu jego „najsłabsze” ogniwa.

Zatem według strony apelującej twierdzenie Sądu, że pozwana Spółka nie wykazała prawdziwości przyczyny uzasadniającej rozwiązanie stosunku pracy z powodami - naruszając art. 30 § 4 pk - nie jest prawidłowe i prowadzi do jednoznacznego stwierdzenia, iż Sąd orzekając w niniejszej sprawie dopuścił się błędu w ustaleniu stanu faktycznego.

Nadto, w wyniku błędu w ustaleniu stanu faktycznego, Sąd naruszył art. 45 § 1 kp i w konsekwencji niezasadnie zasądził na rzecz powodów odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umów o pracę. Przepis ten ma

bowiem zastosowanie wyłącznie w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę.

Powodowie w odpowiedzi na apelację wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję. W uzasadnieniu podnieśli, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej wykładni zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i prawidłowo uznał, że w oświadczeniach doręczonych powodom wskazano dwie przyczyny rozwiązania stosunków pracy. Stwierdzili, iż pozwana Spółka nie udowodniła prawdziwości żadnej z przyczyn.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasady ich swobodnej oceny i w oparciu o zasadnie przyjęty stan faktyczny sprawy, prawidłowo zastosował konkretnie przywołane przepisy prawa materialnego. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylecia.

Wbrew twierdzeniom strony pozwanej nie ma żadnych podstaw do uznania, że Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, iż przyczyny wskazane w oświadczeniach nie były rzeczywiste. Przypomnieć należy, że to stronie pozwanej ciążył obowiązek przedstawienia dowodów, które potwierdzałyby przyczyny wskazane w zakwestionowanych oświadczeniach. Strona pozwana temu obowiązkowi uchybiła. W zakreślonym przez Sąd Rejonowy terminie prekluzyjnym nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych, które pozwalałyby na przyjęcie, że przyczyny wskazane w oświadczeniach o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem doręczonych powodom są rzeczywiste. Zgłoszone przez pozwaną spółkę na rozprawie wnioski dowodowe jako spóźnione i naruszające przepis art. 207§6 kpc zasadnie zostały przez Sąd Rejonowy oddalone. Zatem materiał dowodowy zgromadzony w sprawie ograniczał się do zeznań powodów, którzy wykazali nimi, że nie była im znana faktyczna przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę i nie wiedzieli dlaczego zostali wytypowani do zwolnienia. Powodowie swymi zeznaniami wykazali, że pozwana spółka w 2013r wykazała zysk. Pozwana spółka, w następstwie nie podjęcia w zakreślonym przez Sąd I Instancji terminie inicjatywy dowodowej, nie obaliła twierdzeń powodów i nie wykazała rzeczywistości i prawdziwości przyczyn wskazanych w oświadczeniach.

Wbrew zarzutom strony apelującej Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej wykładni oświadczeń złożonych powodom. Właściwie uznał, że wskazane zostały w nich dwie przyczyny rozwiązanie stosunku pracy. Wskazuje na to wyraźne rozdzielanie obu przyczyn przez użycie zwrotu „, dodatkowo pragnę podkreślić”. Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia że przyczyny te stanowią jedność a zarzuty dotyczące osób powodów stanowią kryteria doboru do zwolnienia gdyż nie ma w nich odniesienia do pozostałych pracowników pozwanej spółki. Nie zostało wskazane w oparciu o jakie kryteria powodowie zostali wybrani spośród grupy czy to wszystkich pracowników strony pozwanej czy też z grupy konstruktorów. Zarzuty te odnoszą się do konkretnych zachowań powodów jako pracowników i wbrew twierdzeniom apelującej nie mogą być uznane za kryteria doboru. Fakt wypłaty odpraw pieniężnych nie ma żadnego znaczenia dla oceny rzeczywistości przyczyn rozwiązania stosunków pracy wskazanych powodom.

W świetle powyższych rozważań uznać należy, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych i właściwie ocenił zgromadzony materiał dowodowy. Przypomnieć należy, że zgodnie z art z treścią art. 233kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. Przepis ten daje wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów. Swobodna ocena dowodów odnosi się do wyboru określonych środków dowodowych i do sposobu ich przeprowadzenia. Mają być one ocenione konkretnie i w

związku z całym zebrany materiał dowodowy. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, sygn. akt: II UKN 685/98, OSNAPUiS 2000 nr 17, poz. 655).

Sąd może oprzeć swe przekonanie jedynie na dowodach prawidłowo przeprowadzonych, a ocena dowodów musi być dokonana na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Sąd musi ocenić wszystkie przeprowadzone dowody oraz uwzględnić wszelkie towarzyszące im okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla oceny mocy i wiarygodności tych dowodów. Sąd zobowiązany jest przeprowadzić selekcję dowodów, wybierając te, na których się oparł i ewentualnie odrzucić inne, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Przez moc dowodową rozumie się przy tym siłę przekonania, jaką uzyskał sąd wskutek przeprowadzenia określonych dowodów o istnieniu lub nieistnieniu faktu, którego one dotyczyły. Ocena wiarygodności dowodu zależy od środka dowodowego. Sąd, oceniając wiarygodność, decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę, czy też nie. Uważa się także, iż granice swobodnej oceny dowodów warunkuje czynnik ideologiczny, tj. poziom świadomości prawnej sędziego oraz obowiązujące w danym momencie poglądy na sądowe stosowanie prawa. (por. T. (...) J. G.. M. J. - "Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz", Część I, Wyd. LexisNexis).

Dla skuteczności podniesienia zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. nie wystarcza odwołanie się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości, czy też przedstawienie własnej oceny materiału dowodowego lub przekonanie skarżącego o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących ustalenia i rozumowanie sądu w tym zakresie.

Sąd Rejonowy dokonał właściwej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i wyciągnął z niego właściwe wnioski zgodne z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Jeżeli bowiem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie materiału dowodowego, można było wysnuć wnioski odmienne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 roku sygn. akt: IV CKN 970/00; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, sygn. akt: II CKN 817/00).

Zachodzą zatem wszelkie podstawy do przyjęcia, iż prawidłowo w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd I instancji zastosował instytucję przepisu art. 45§1 kp i zasądził od strony pozwanej odszkodowania dla powodów uznając, iż pozwana naruszyła przepis art. 30§4 kp gdyż przyczyny wskazane w oświadczeniach nie mogły zostać uznane za rzeczywiste a kryteria doboru za prawidłowe i obiektywne.

Mając na uwadze powyższe apelację pozwanej jako niezasadną, na podstawie art. 385 kpc należało oddalić.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie §13 ust 1 w zw z §12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu(Dz.U nr 163 poz.1348 z późn.zm).

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w wyroku.

Przewodniczący Sędziowie